

— Роднината ми? извика търговецътъ, като остави вързопа ржкавицы, който държеше въ ржцѣтъ си; не е истина! той е роднина на жена ми Казилда.

— Все едно; азъ му съмъ приятель.

— Наистина?

— Тъсенъ приятель, увѣрявамъ вы; азъ съмъ Пикильо, който му спасохъ живота въ Сiera-d'Ока и Монкайо.

— Тъзи исторія ни е разказвалъ често, рече козметистътъ, като са успокои малко. Какъ? ты ли си, господине? увѣренъ ли си че си ты? азъ та сторихъ на прѣдрѣшенъ жандарминъ.

— Жално ми е че лицето ми е произвело на васъ таквози впечатленіе; кажи ми само

— Полека, полека, господине, ако и да обичамъ много прѣввсходнаго Гонгарельо, който ми е кумъ и браточедъ, или подобръ браточедъ на жена ми, прѣдпочитахъ да не ти кажахъ нищо. . . .

— Азъ ти казвамъ, рече съ нисъкъ гласъ госпожа Казолета, като пристъпи и са намѣси на разговора.

— Мълчи, Казилдо?

— Е! небой са нищо, не ны чуе никой. Да, господине, Гонгарельо ми е роднина, азъ съмъ Мавританка както и той.

— Сиречь Мавританка кръстена, извика съпругътъ ѝ, сжщо като да бѣше родена християнка.

— Е! че що ны е грижа?

— Що ны е грижа! когато е чловѣкъ придворенъ козметистъ? Ако да са не бояхъ че ще загуби мѣстото си, безъ сумиѣніе не щѣше никакъ да ма е грижа ще говорѣхъ и ще викахъ даже въ полза на Гонгарельо.

— Че какво са е случило?

— Не знаймы нищо: той бѣше чловѣкъ доста весель, доста говорливъ, знаеше всичко; въ махалата ни всичкыйтъ свѣтъ го обичаше, защото приказливыйтъ берберь е и полезенъ и пчетовникъ, кога са брънештъ при него научвашъ и новини, работытъ му бѣхъ наченжли да отивать добръ, и племенницата му Жуанита приближаваше да стане ревнувана отъ по-